

[Annette Just]

Men jeg skal også være den første til at erkende behovet for, at forældre – om det er kvinden eller manden, er jeg sådan set ligeglad med – har en mulighed for at blive hjemme med de mindre børn. Når jeg siger de mindre børn, så er det, fordi jeg ikke kan se, hvorfor man i Kristeligt Folkepartis forslag har sat op, at det skal være til og med barnet er fyldt 8 år eller begyndt i 1. klasse, og at det skal være præcis 52 uger som minimum, og at det skal være 78 uger som maksimum. Hvorfor i alverdens riger og lande må det ikke være overladt til forældrene selv at bestemme?

Det bør være i familiens skød, at man træffer beslutningen, om man ønsker, at den ene af forældrene skal blive hjemme eller den ene skal gå på deltid, og om man ønsker, at børnene bliver passet på den ene eller den anden måde. Det er noget, familien selv skal træffe beslutning om.

Og så er det vores indstilling, at man må lave den aftale med arbejdsgiveren. Dér, hvor vi ser den største forhindring for det fleksible system, som vi forestiller os, er i virkeligheden i fagforeningerne. Det er dér, det store slag skal slås, det er, når overenskomsterne skal underskrives, at man skal sikre sig, at der er mulighed for deltid og flekstid, og hvad man ellers kan komme ind på.

Der er talt meget om, at der ikke er penge i dette forslag. Jeg er lige ved at sige, det er dog det mest sympatiske ved det hele. Det må være en diskussion mellem arbejdsgiver og arbejdstagere, og så skal vi til at have frihed for danskere.

Elisabeth Arnold (RV):

Også fra Det Radikale Venstres side skal der lyde tak til Kristeligt Folkeparti, fordi de har fremsat dette forslag; ikke fordi vi vil støtte det – det vil jeg komme tilbage til senere – men fordi debatten jo er aktuel og vi får en kærkommen lejlighed til at diskutere dette meget alvorlige problem med børnefamiliernes trængte situation. De trænger både til tid og til penge. Desværre er det sådan, at hvis de skal tjene penge, har de ikke nogen tid, og hvis de endelig har tid, har de som regel ikke nogen penge, så det er et næsten uløseligt problem.

Sigtet fra Kristeligt Folkepartis side er naturligvis rigtigt, men da retten til orlov ikke indebærer nogen form for kompensation, vil det nok være et spørgsmål, hvor mange børnefamili-

er der i virkeligheden har råd til at udnytte den påtænkte ordning. Det Radikale Venstre er også opmærksom på problemet, men afventer resultaterne af det tværministerielle børneudvalgs høring i maj måned, hvor denne sag skal diskuteres.

Det, der er brug for, er selvfølgelig opblødning af de stivnede fronter også på arbejdsmarkedet, det er fleksibilitet, det er større muligheder for den enkelte familie for at tilrettelægge sit liv. Vi vil gerne rose den del af fagbevægelsen, som har sendt nye signaler. Fru Jytte Andersen sagde, at fagbevægelsen aldeles ikke havde skiftet mening; den havde hele tiden ment, at fuldtidsarbejdet var det, man skulle kæmpe for. Men alligevel vil jeg sige, at det af os andre og af offentligheden bliver opfattet som en signalændring, og en positiv signalændring, og vi er meget glade for, at debatten er startet netop dér.

Det er jo sådan, at det er de kvindelige fagforbund, som har startet debatten, det er dem, der har brudt muren, brudt tavsheden og brudt tidligere tiders forstening på området, og det synes vi er fantastisk positivt. Vi venter spændt på, at de mandligt dominerede fagforbund nu tager handsken op og bringer nye krav ind i de kommende overenskomstforhandlinger. Det skal fra vores side ikke skorte på opfordringer til at tage disse emner med i de kommende overenskomstforhandlinger.

Derfor synes vi også, det ville være synd og skam, hvis man nu fra Folketingets side trak en lovgivningsløsning ned over et område på arbejdsmarkedet, som er så ømtåligt som dette. Mulighederne for gode forhandlingsløsninger skal ikke forskertses af et meget bastant lovgivningsinitiativ her fra Folketinget.

Der er masser af ømtålige emner på dette område. Der er selvfølgelig spørgsmålet om, hvor meget de familier, som ikke har børn – de ældre familier og de enlige – vil være med til at spytte i bøssen for at hjælpe børnefamilierne, og hvor megen ret til frihed arbejdsgiverne vil give børnefamilierne. Det er klart, at det er et indgreb i arbejdsgiverens mulighed for at planlægge sin produktion, hvis en stor del af arbejdsstyrken pludselig kommer og forlanger deres ret til at få frihed i op til 2 år. Derfor er der mange ømme tæer, der eventuelt kan blive trådt på i denne sag, og derfor skal vi ikke forskertse mulighederne for at få nogle fornuftlige forhandlinger i gang på arbejdsmarkedet.